

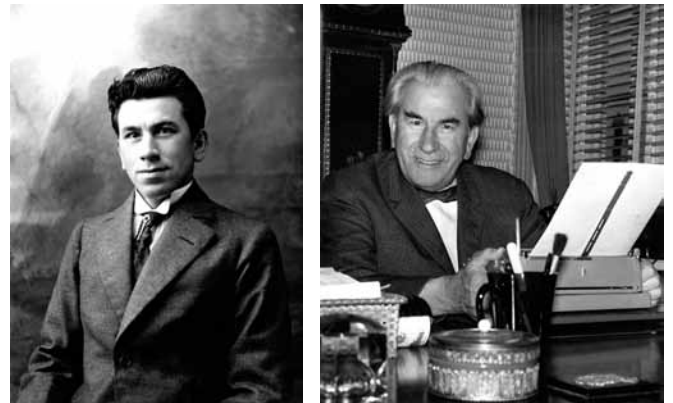
Kosmologi: læren om Verdensaltet, og vi møder her
et *evigt, uendeligt* og *levende* Univers, et *bevidst* Kosmos ...

MARTINUS OG DET LEVENDE VERDENSALT

– Introduktion til Martinus og hans Kosmologi

Per Bruus-Jensen, 2009

Det evigt ubegribelige
ved verden
er dens begribelighed
Albert Einstein

Martinus 31 år (1921)

INDLEDNING

En moderne mystiker fødes

Næsten ved en tilfældighed ledes den unge mejerist, Martinus Thomsen, i foråret 1921 til at forsøge sig med meditation. Forud var gået en periode, hvor han i overensstemmelse med sit humanistiske og religiøse gemyt efterlyste en højere mening med sit liv, end der knyttede sig til gerningen som mejerist. Helst så han sig engageret i et arbejde, der på et højere plan var til gavn for samfundet — ja, for hele menneskeheden — og som samtidig betød en omsætning af kristendommens normer til praksis. Men hvad det skulle bestå i, kunne han ikke gennemskue og hindredes heri ikke mindst af mistro til den kristne forsoningslære: at Jesus var død på korset for herved at forsones Gud med den syndige menneskehed, han selv havde skabt.

Løsningen kommer en dag i frokostpausen, da Martinus får øje på en bog, som en kollega er i færd med at læse. Han får at vide, at den handler om teosofi og blandt andet forklarer, hvordan man kan *meditere* og herved skaffe sig adgang til højere erkendelsesplaner, som ellers ikke er tilgængelige for almindelige mennesker. Og efter en række supplerende oplysninger sikrer Martinus sig tilladelse til at låne bogen, når kollegaen er færdig med den.

Tilfældet vil, at Martinus får rådighed over den pågældende bog umiddelbart før påske 1921, og efter at have sat sig ind i fremgangsmåden ved meditation beslutter han sig for selv at gøre et forsøg (skærtorsdag den 24. marts).

Som meditationsobjekt vælger han begrebet GUD, der siden hans tidligste barndom har optaget hans tanker mere end noget andet, og som han instinktivt har følt var højt hævet over dén straffende *Jehova*, han havde mødt i Det gamle Testamente, og som ifølge den kristne dogmatik også havde krævet Jesu død på korset for at forsones sig med menneskeheden.

Det pågældende meditationsforsøg foregår, som bogen foreskriver, i et let mørkelagt lokale, hvor Martinus med bind for øjnene har sat sig til rette i en stol, fremstillet af flettede pilevidjer — en såkaldt kurvestol. Hvad der videre skete, har Martinus selv på gribende måde skildret i en lille bog med titlen *Omkring min missions fødsel*, som her skal citeres mht. det helt centrale i hændelsen:

”- pludselig, uden ret at ane hvorledes, befandt jeg mig i en tilstand, hvor det forekom mig, at jeg var stedet for noget umådeligt ophøjet. Et ganske lille lysende punkt kom til syne i det fjerne. Et øjeblik var det forsvundet. Men i næste sekund var det atter synligt, men var da kommet meget nærmere. Jeg kunne nu se, at lyset hidrørte fra et kristuslignende væsen, hvis detaljer fremtrådte i blændende hvidt lys med blå detaljer. Lyset var så intenst og levende, at det mindede mig om de stjernekastere, man anvender ved juletræerne. Kun var åbenbaringens stjerner meget, meget mindre, men til gengæld umådeligt meget talrigere.

Der indtrådte atter en pause, hvor jeg ligesom befandt mig i mørke. Men så oplyste skikkelsen atter plateauet. *Jeg så lige ind i en skikkelse af ild. Et Kristusvæsen af blændende solskin bevægede sig nu med armene løftet som til omfavnelser lige hen imod mig. Jeg var fuldstændig lammet. Uden at kunne afstedkomme selv den mindste lille bevægelse stirrede jeg lige ind i det strålende væsens bælteregion, der nu var lige ud for og på højde med mine øjne. Men skikkelsen fortsatte sin bevægelse fremad; og i næste øjeblik gik den lige ind i mit eget kød og blod. En vidunderlig ophøjet følelse betog mig. Lammelsen var forbi. Det guddommelige lys, der således havde taget bolig i mig, gav mig evne til at se ud over Verden.*

Og se! Kontinenter og have, byer og lande, bjerge og dale lå badet i lyset fra mit eget indre. I det hvide lys blev Jorden forvandlet til "Guds Rige".

Den guddommelige oplevelse var forbi. Jeg havde atter for mig den fysiske virkelighed, mit værelses detaljer, min positions ringhed. *Men "Guds Rige" lyste og funkledede stadig i min hjerne og i mine nerver."*

(Kap. 16) (Copyright Martinus Institut DK).

* * *

Stadig opfyldt af disse lysende indtryk besluttede Martinus allerede næste dag (langfredag den 25. marts) at gøre et nyt forsøg på at meditere, og han beskriver i den samme bog resultatet heraf på følgende måde (beskåret citat):

" - - - Da jeg næste dag om formiddagen atter satte mig til rette i min meditationsstol og næppe var færdig hermed, ombølgedes jeg atter af det guddommelige lys. *Jeg så ind i en blå lysende himmel, der ligesom blev trukket til side, hvorved en ny og endnu mere lysende himmel kom til syne. Og således blev det ved med at fortsætte, indtil en himmel kom til syne, der var af et så overdådigt blændende gyldent lys og af en så hastig vibrerende materie, at jeg følte, at her var jeg på højden eller toppunktet af, hvad min organisme og bevidsthed kunne tåle. Et eneste skridt, en eneste brøkdelen af et sekund videre, og den overjordiske bølgelængde ville med lynets umådelige kraft øjeblikkeligt have ført mig ud af al fysisk tilværelse. Men i de brøkdelen af et sekund, åbenbaringen varede, oplevede jeg en verden af hellighed, renhed, harmoni og fuldkommenhed. Jeg befandt mig i et hav af lys. Dette var ikke, som i min første åbenbaring, hvidt som sne, men havde derimod guldets farve. Alle detaljer var ild, der var forgyldt. Gennem det hele vibrerede små gyldne tråde, der funkledede og glitredede her og der, i og over alt. Jeg følte, at dette var Guds bevidsthed, hans egen tankesfære. Det var den materie, den almægt, den højeste levende kraft, igennem hvilken det guddommelige Jeg styrede og ledede oceaner af verdener, mælkeveje og stjernebyer, såvel i mikrokosmos som i makrokosmos. Jeg var ganske bjergtaget ..."*

(Kap. 17) (Copyright Martinus Institut DK)

*Kend dig selv,
og du kender universet
og guderne
(Gl. græsk ordsprog)*

Kosmisk bevidsthed

— et vindue til selvindsigt

Hvor betagende de citerede resultater af Martinus' meditationsforsøg end må forekomme, ligger deres dybere betydning for os andre dødelige dog et helt andet sted. Nemlig i den kendsgerning, at de skildrede oplevelser ved deres afslutning på varig vis efterlod Martinus med en helt ny bevidsthed og sansebegavelse. En bevidsthed og sansebegavelse, han senere kaldte *"kosmisk bevidsthed"*, og som udmærkede sig ved en fuldstændig ubegrænset evne til at se og gennemskue verdens og virkelighedens måde at være opbygget på. Såvel den kendte fysiske verden som en bagvedliggende *para*-fysisk verden, der på den ene side tjener som den fysiske verdens kosmiske grundlag og fundament, og på den anden side fungerer som livszone for væsener, der i kortere eller længere tid ikke er knyttet til den fysiske materiefære. Dels væsener, som er afgået ved døden i denne sfære, og dels væsener, der i medfør af avanceret udvikling naturligt og varigt tilhører den parafysiske eksistenszone med samt de her

rådende oplevelses- og udfoldelsesbetingelser.

Om processen bag denne bevidsthedsudvidelse udtaler Martinus i den allerede citerede bog følgende:

”Til at bære en så alt overvældende koncentration af Guds eget højeste væsen er en jordisk animalsk organisme endnu ikke egnet, og jeg måtte derfor hurtigt afbryde det guddommelige syn. Men selv om den overjordiske oplevelse måtte ophøre, kom jeg dog aldrig mere helt tilbage til den fysiske verden. Der var sket en forvandling med mit væsen. Jeg var født ind i en ny verden, var blevet bevidst i et nyt legeme. Og fra det øjeblik var den verden, der ligger hinsides alle fysiske foreteelser, permanent indlemmet i min dagsbevidsthed. Det gyldne lys havde efterladt mig i en tilstand af bevidst udødelighed og med evne til at se, at kun livet eksisterer, og at mørke og lidelse kun er camoufleret kærlighed, og at Guds Væsen er nærværende i alt og alle...” (Kap. 18) (Copyright Martinus Institut DK).

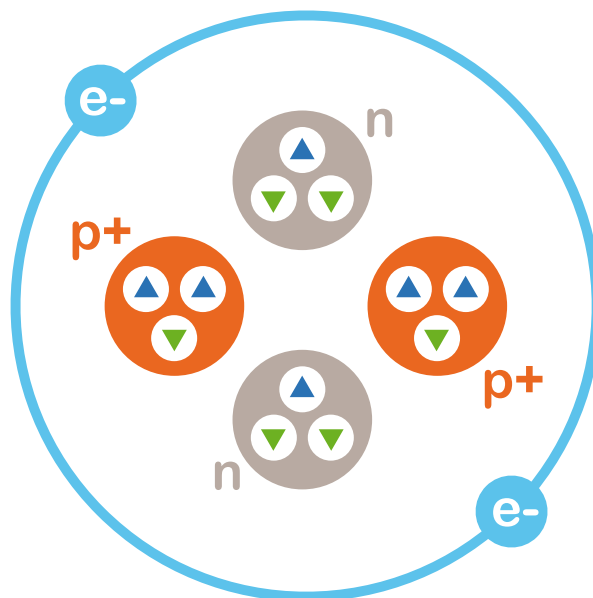
Det fremhæves i øvrigt af Martinus, at han ikke på nogen måde er en særligt privilegeret, men at alle mennesker før eller senere vil blive genstand for de samme erkendelser og den samme kosmiske bevidsthedstilstand, som var blevet ham selv til del. Og han har oven i købet knyttet en særlig betegnelse til den proces, hvorigennem dette finder sted, nemlig udtrykket ”*Den store Fødsel*”.

(Se eventuelt også Martinus’ *Fortale til Livets Bog*, stk. 21.)

Martinus om det materielle verdensalt

Som det fremgår, opfatter Martinus hele verdensaltet/universet som levende, og det er samtidig oplyst, hvad der er hans baggrund for dette syn på virkeligheden. Et syn, der endog inkluderer en begrundelse for, at verdensaltet overhovedet eksisterer. Og nødvendigvis *må* eksistere.

Dette sidste skal senere belyses nærmere, idet det først skal nævnes, at verdensaltet /universet og dermed hele den materielle virkelighed iflg. Martinus groft kan opdeles i to primærzoner: en fysisk og en parafysisk, og hvor det samtidig gælder, at den fysiske konstant ’fødes’ ud af den parafysiske og således *de facto* genereres og bæres af denne. Ja, i virkeligheden ret og slet er en særlig forlængelse af eller ’overbygning’ på den parafysiske virkelighedsfære. En overbygning, der er formet og kontrolleret af egne naturkonstanter, naturkræfter og naturlove, der fungerer på en sådan måde, at den fysiske virkelighedszone af mennesket hovedsageligt opleves som en autonom verden af tid, rum og partikler med hvilemasse i indbyrdes bevægelse. Og medens denne zone efterhånden er velundersøgt og på dette grundlag også forholdsvis velkendt af mennesket, er det stik modsatte tilfældet for den parafysiske virkelighedsfæres vedkommende. Først på det seneste er den begyndt at påkalde sig videnskabelig opmærksomhed og interesse. Nemlig som det såkaldte *kvante-vakuumsfelt* eller *nulpunktfelt*, der blandt andet ses som kilde til de mystiske virtuelle partikler. Dvs. partikler, der i forbindelse med fysiske processer obligatorisk dukker ud at det tilsyneladende tomme intet og kortvarigt spiller rollen som formidlere af de fire fysiske naturkræfter (elektromagnetismen, gravitationen samt den stærke og svage kernekraft) — og efter endt arbejde igen forsvinder tilbage i det tomme intet, uden at efterlade sig yderligere spor.

Diagramtekst - Heliumatomets opbygning

Til illustration af energibegrebets universelle rolle for eksistensen af det materielle virkelighedskompleks kan som et typisk eksempel peges på heliumatomets opbygning af en kerne (de fire små cirkler i midten) plus to elektroner (e-), der (billedligt) i rasende fart cirkler rundt om kernen som små planeter med negativ elektrisk ladning.

Mht. kernen består denne af 4 partikler, der hver især vejer næsten 2000 gange så meget som en elektron, nemlig 2 *protoner*, der begge er positivt elektrisk ladet (p+), samt 2 *neutroner*, der begge er elektrisk neutrale (n) og herved er i stand til at tjene som 'isolatorer' mellem de to protoner, der med deres positive ladninger naturligt frastøder hinanden.

Men også kernepartiklerne er opbygget af mindre dele, nemlig de såkaldte *quarker*, der findes i forskellige udgaver, og hvoraf der skal 3 quarker til at danne den enkelte kernepartikel — hver med sin særlige profil (blå trekant op/grøntrekant ned).

Ved 'roden' består heliumkernen altså af quarkerne i 'bunden' af systemet. Men hvad er quarkerne ...? Simplethen særlige mønstre af stående *energibølger*, og hvoraf det fremgår, at heliumatomet som helhed i virkeligheden 'blot' er et komplekst mønster af stående energibølger — hverken mere eller mindre. Og som det er med heliumatomer, er der med alle mulige andre slags atomer, hvoraf det fremgår, at hele den materielle verden under ét i virkeligheden er et ultrakomplekst mønster af netop stående energibølger. Det så meget mere som også atomernes kredsende *elektroner* må ses som stående energibølger, nemlig stående 'standardbølger' i et fælles elektronfelt ...

(Design og digitalisering af diagram: Linus Larsson, Stjärndistribution.)

* * *

Som allerede foran oplyst, beskriver Martinus den parafysiske virkelighedssfære som en livszone, der på den ene side tjener som fundament for den fysiske verden, og på den anden side fungerer som overlevelseszone for væsener, der afgår ved døden i den fysiske zone, samt endvidere som primær eksistenssfære for livsformer, der i medfør af avanceret udvikling er kvalificerede til permanent at føre deres tilværelse her. Og da livsudfoldelsen for disse livsformers vedkommende primært er et spørgsmål om *bevidsthedsaktivitet*, har Martinus for sit eget ved-

kommende valgt at omtale den parafysiske virkelighedssfære som ”den *åndelige* verden”.

Men den *er* altså af materiel natur, ligesom den fysiske. Blot med den forskel, at der iflg. Martinus er tale om en verden af ren energi; af stråler og bølger samt andre former for fri energi, og hvor det samtidig gælder, at det hele er organiseret efter holografiske principper, således at alt på én og samme tid er i direkte berøring med alt andet (entangled) og på dette grundlag muliggør øjeblikkelig, *direkte* kommunikation mellem alle og enhver, der fører deres tilværelse her.

Men hvorfor eksisterer det materielle virkelighedskompleks overhovedet ...? Kunne det *ikke* lige så godt ikke eksistere ...? Behøver der absolut at eksistere noget som helst ...?

Martinus om verdensaltet som levende

I Martinus' fremstilling er der en væsentlig grund til at verdensaltet /universet eksisterer og nødvendigvis *må* eksistere. Det er dog ikke en grund, man kan komme frem til via den videnskabelige måle- og vejemetode, idet den erkendelsesmæssigt helt befinder sig i gæld til udviklet intuition.

Årsagen til dette er, at 'svaret' eller 'forklaringen' ligger i det enkelte menneske selv, men i en form eller et format, som kun intuitionen er i stand til at få føling med og kan tackle, så det pågældende svar kommer til syne i den vågne, menneskelige dagsbevidsthed, hvor det optræder som en forløsende idé eller vision, der er indiskutabel sand.

Baggrunden for denne sammenhæng i tingene er iflg. Martinus på den ene side, at mennesket er et udødeligt væsen, der evigt har eksisteret. Og samtidig udgør det på den anden side en komplet miniudgave af det samlede verdensalt/univers og rummer herved i potentiel form løsningerne på samtlige spørgsmål, gåder og problemer vedr. verdensaltets opbygning, natur og funktionsmåde. Og tilsammen tegner disse to kvaliteter — udødeligheden og universaliteten — betingelserne for, at det enkelte menneske ikke alene i sit indre rummer løsningerne på samtlige eksistentielle problemer, men også erkendelsesmæssigt kan skaffe sig adgang til dem via udviklet intuition.

Dette er så meget mere tilfældet, som mennesket i overensstemmelse med sin udødelighed har en ukendt fortid, der bl.a. inkluderede dagsbevidst indsigt i løsningen på samtlige forekommende eksistentielle gåder, men hvilken indsigt af visse grunde siden er blevet glemt. Men at de er blevet glemt, er ikke ensbetydende med, at de også definitivt er gået tabt. De er tværtimod alle sammen blevet gemt i et særligt, personligt depot, Martinus kalder *skabneelementet*, og som har plads i den del af mennesket, der er knyttet til den parafysiske virkelighedssfære, hvor de optræder i den særlige form, som kun veludviklet intuition kan aktivere og tackle. Og som man vil forstå, var det netop dette personlige depot, Martinus for sit eget vedkommende fik skænket adgang til via sine åndelige oplevelser i påsken 1921, og som efterfølgende tjente som hans grundlag for at opstille det verdensbillede med tilhørende virkelighedsbeskrivelse, der i dag er kendt som *Martinus' Kosmologi*, og som også rummer en redegørelse for, hvorfor verdensaltet eksisterer — og nødvendigvis *må* eksistere ... Dvs. løser en gåde, som den verdensberømte matematiker Stephen Hawkings tit og ofte har fremsat således: ”Vi ved nu i hovedtrækkene, hvordan universet fungerer. Men vi ved ikke, hvorfor det fungerer. Eller hvorfor det overhovedet eksisterer ... ”.

Sagt med få ord er verdensaltet/universet mht. sin eksistens iflg. Martinus begrundet i to sæt kendsgerninger, der evigt har været rådende:

1. Verdensaltet er gennemført levende og guddommeligt i sin natur.
2. Det er ved roden gennemført immaterielt. Altså ustoffligt.

Thi netop denne kombination af omstændigheder både tilskynder og tvinger verdensaltet til at træde i karakter som noget, der kan *erkende sig selv* og herved subjektivt bekræfte sin egen eksistens. Og selve løsningen på den pågældende 'tvangssituation' er netop i praksis repræsenteret ved det materielle virkelighedskompleks. Dvs. verdensaltet i dets *tilsyneladende* materielle eller stofflige fremtræden.

Men hvordan kan begge ting være sandt ...? Hvordan kan verdensaltet på en og samme tid være både materielt og immaterielt ...?

Svaret er fra Martinus' side følgende:

I sin sande, dybeste grund er verdensaltet/universet totalt immaterielt og dermed substansløst, hvilket i praksis vil sige, at det på dette eksistentielle niveau har rent *virtual* status: det eksisterer vitterligt, men giver i sin virtuelle form ikke på nogen måde denne sin eksistens til kende.

Og dog er det samtidig levende. Det er levende på den måde, at det på selvrefererende vis er totalbesjælet af et spontant behov for eller drift mod at erkende sig selv og sin eksistens — det såkaldte *centralbehov* — og hvilket behov endvidere ligeledes spontant omsætter sig til en umættelig og kompromisløs vilje til at imødekomme sig selv med alle til rådighed stående midler — af Martinus omtalt som *ur-begæret*. Og med netop ur-begæret 'tændt' er på den ene side årsagen til verdensaltets blotte eksistens som materielt fænomen autentisk begrundet, samtidig med at grundlaget for realiseringen af netop det materielle fænomen som sådant på den anden side de facto er etableret. Ganske vist 'kun' med status som en illusion, men ikke desto mindre. Og hvilken illusion ...! Men for at komme til klarhed over alt dette er det nødvendigt igen at rette opmærksomheden mod verdensaltet på det rent virtuelle niveau — altså dets kosmiske ur-grund.

Som dagligt konfronteret med den materielle virkelighed i dens mest bombastiske form kan det naturligvis være svært for os mennesker at forestille sig den totale modsætning hertil, repræsenteret ved ovennævnte ur-grund i hele dens virtuelle og dermed totalt substansløse form for væren. For ikke sandt: hvordan bliver det virtuelle og substansløse til det konkrete og substansprægede ...? Dog — med Martinus som guide er det måske alligevel muligt at nå til en vis forståelse. I det mindste anskuet som en *teoretisk* løsning på problemet. En løsning, der i tilgift kan tjene som forløber for en senere, direkte egen-erkendelse via den fornødne personlige intuitionsvirksomhed.

Som udgangspunkt for en beskrivelse af verdensaltets virtuelle ur-grund skal det som det første fremhæves, at den virtuelle og immaterielle status her ikke er ensbetydende med, at nævnte ur-grund er en slags intet. Ifølge Martinus er det i høj grad et Noget, og ydermere et Noget, der *potentielt* rummer et uendeligt og dermed uudtømmeligt arsenal af faktiske skabende muligheder og egenskaber i sig — kosmiske skabekim — der under indflydelse af ur-begæret kan aktiveres og herved bringes til at manifestere sig i en konkret form med karakter af noget ma-

terielt — mere eller mindre. Da imidlertid disse konkrete manifestationer som sagt alle har status som illusioner, kan de ikke hverken hver for sig eller tilsammen under ét tages til indtægt for en autentisk beskrivelse af, hvad den virtuelle ur-grund er i sig selv. Og følgelig må den pågældende ur-grund mht. sin sande, objektive natur og identitet karakteriseres som totalt uudsigelig og navnløs. Dvs. omtales som et navnløst Noget, der ér, idet sproget simpelthen ikke rummer noget dækkende udtryk for det. Men iflg. Martinus altså ikke desto mindre et *levende* Noget, i og med at det rummer et centralbehov, som det reagerer på med et ur-begær, der igen tilskynder det pågældende Noget til at bryde den virtuelle form til fordel for *endogen* og dermed *indefra* udvirket frembringelse af en modsætning hertil, repræsenteret ved en mangfoldighed af konkrete, stofflige former.

I det mindste tilsyneladende, idet sandheden om de pågældende former fremdeles er, at de har status som illusioner og nødvendigvis *må* have det, i og med at de er fremgået af en totalt immateriel virkelighed som deres kilde. Og som sådan kan den kosmiske ur-grund sammenlignes med tallet 0 (nul) med hensyn til den rolle, dette spiller i matematikken. Nemlig en rolle som summen af alle positive og negative tal (der gensidigt ophæver hinanden) og dermed som det potentiale, hvorfra disse tal uden undtagelse udgår.¹

* * *

Det skal nu nævnes, at Martinus med henvisning til den kosmiske ur-grunds status som dels levende og dels guddommelig i sit eget arbejde omtaler den pågældende ur-grund som "*Det guddommelige Noget*" og i samme forbindelse har valgt symbolet "X" som udtryk for den navnløshed, der i medfør af dets immaterielle og virtuelle natur ved roden kendetegner det. Og det er ikke tilfældigt, at han her har valgt netop symbolet "X", der jo i matematikken fungerer som udtryk for en ubekendt. For herved har han bragt sig i overensstemmelse med det faktum, at Det guddommelige Noget som sådant for størstedelen af menneskehedens vedkommende eksisterer som ubekendt - naturvidenskabens repræsentanter ikke undtaget.

Imidlertid har Martinus også et andet sigte med det pågældende symbolvalg, nemlig på en enkel måde at anskueliggøre den 'strategi', som Det guddommelige Noget under indtryk af centralbehovet og ur-begæret benytter for i praksis at hæve sig over den nøgne, virtuelle eksistensform. Nemlig at mobilisere og udnytte sit potentiale af virtuelle skabekim til fordel for frembringelsen af et tilsyneladende materielt modstykke til sin egen immaterielle natur og ad denne vej — via denne præstation — nå til erkendelse af sin egen eksistens og skabende formåen helt i overensstemmelse med det, som kræves for løbende at tilgodese netop centralbehovet og ur-begæret i forening.

I praksis former den pågældende strategi sig på den måde, at Det guddommelige Noget under indtryk af de motiverende kræfter (centralbehovet og ur-begæret) på selvrefererende vis træder i karakter som et unikt, treenigt funktionsprincip. Et funktionsprincip, der til fordel for en yderligere forløsning af det rådende potentiale af iboende skabekim successivt lader disse antage en konkret form med karakter af noget stoffligt. Ganske vist af illusionistisk natur, som sagt, men ikke desto mindre. Og som den egentlige pointe: under alle omstændigheder tilstrækkeligt konkret til at kunne tjene som en modsætning til den virtuelle form som sådan og dermed som noget, der lig et spejl kan bekræfte Det guddommelige Noget i dets egen eksistens. Det så meget mere som det treenige funktionsprincip opererer på en sådan måde, at det også har skabelsen af *subjektiv* virkelighed til følge, repræsenteret ved det vi forstår ved livsoplevelse og bevidsthed. Men for at indse dette, er det nødvendigt at se lidt nærmere på netop det altafgørende treenige funktionsprincip.

* * *

Som sagen er fremstillet, er det pågældende funktionsprincip rent formelt en 'første' og i denne forstand *initial* frugt af centralbehovet og ur-begæret i forening. Og som det ligeledes fremgår, har det til opgave at forløse det rådende potentiale af virtuelle skabekim på en sådan måde, at de træder i karakter som konkrete 'ting' med præg af noget stoffigt. Og da dette ganske tydeligt er en skabelsesproces, kommer det til syne, at det tilgrundliggende funktionsprincip på Det guddommelige Nogets vegne først og fremmest gør sig gældende som princippet *skaber*. Dvs. som initiativtager og ultimativ årsag til netop fænomenet skabelse.

Men for i praksis at kunne løfte denne opgave, kræves det helt indlysende, at det virkende funktionsprincip også gør sig gældende som princippet *skabeevne* — i første række som evnen til overlagt at kunne konvertere arsenalet af endnu uforløste skabekim fra deres virtuelle form til konkret form, og i næste række manipulere dem i deres konkrete form, således som vi til overmål ser det ske i den trivielle hverdag her i den materielle virkelighedsfære.

Endelig må det skildrede funktionsprincip bogstaveligt og direkte omfatte virkningerne af sin virksomhed som skabeevne betragtet — dvs. de skabte ting — idet disse som fremgået af den immaterielle virkelighed, med hvilken de stadig er identiske, ifølge sagens natur ikke kan eksistere uafhængigt af den skabeevne, der har frembragt dem. Det så meget mindre som deres konkrete form i medfør af både den immaterielle baggrund og deres illusionistiske natur udpræget er et *dynamisk* anliggende i den forstand, at den pågældende form til stadighed skal *re-genereres*. Altså konstant skal vedligeholdes og genskabes (lidt på samme måde som billedet på en TV- eller computerskærm) og derfor permanent stiller krav til skabeevnens virksomhed. Og det hvad enten vi taler om den fysiske eller den parafysiske sektor af det materielle virkelighedskompleks.

Men til gengæld er det også lige præcis herved, det virkende funktionsprincip får karakter af netop en *tre-enig* størrelse. Et tre-i-et-princip. For ikke alene står og falder de implicerede tre del-funktioner ultimativt med hinanden rent operationelt; de fremgår også alle tre initialt af det samme immaterielle og virtuelle Noget og er dermed selvsagt som sådanne i rent 'organisk' forstand uløseligt forbundet med hinanden. Hvilken sammenhæng i tingene Martinus symbolsk har ladet komme til udtryk på den måde, at alle tre del-funktioner har fået tilkendt symbolbetegnelsen "X", samtidig med at de også hver især har fået tilføjet et tal, der markerer hvilken delfunktion, der i hvert enkelt tilfælde er tale om: X₁ for princippet skaberens vedkommende; X₂ for princippet skabeevnens vedkommende; og X₃ for princippet 'det skabtes' vedkommende. Altså det samme "X" i tre principielt forskellige, samtidige roller ...

Det skal til slut nævnes, at princippet skabeevnen/X₂ i praksis kendes som det fænomen, vi kalder ENERGI, og som karakteristisk nok lige præcis fungerer som verdensaltets/universets evne til at fremtræde som noget stoffigt, jfr. Albert Einsteins berømte formel: $E = mc^2$. Men hvilken formel altså i henhold til Martinus' virkelighedsbeskrivelse lige så godt kunne skrives: $X_2 = mc^2$.

Stof og energi er med andre ord ét og det samme og udgør således foreløbig et *to-enigt* princip. Et to-enigt princip, bag hvilket princippet skaber/X₁ under indflydelse af ur-begæret sikrer, at energien/X₂ i praksis netop antager en stofflig form/X₃ og herved bekræfter Det guddommelige Noget i rollen som et treenigt funktionsprincip. Et funktionsprincip, der ikke er her eller dér, men som fra top til bund overskygger og gennemtrænger hele det samlede virkelighedskompleks og herved sikrer dets status som levende. Som et levende gigantvæsen af guddommelig natur, der bag om sit stofflige image er fuldstændigt immaterielt og dermed i dybeste forstand *åndeligt* fra yderst til inderst ...²

*Hvad vi ser, eksisterer ikke.
Hvad vi ikke ser,
er det virkelig eksisterende.
Maharaj Charan Singh Ji*

Det materielle verdensalt i historiens og naturvidenskabens optik

Som det fremgår, skyldes verdensaltets faktiske væren samt dets status som gennemført levende ifølge Martinus eksistensen og virksomheden af det treenige funktionsprincip i dets samspil med centralbehovet og ur-begæret i den virtuelle og immaterielle, kosmiske ur-grund. Spørgsmålet er imidlertid, om Martinus står alene med sin virkelighedsbeskrivelse, eller han bakkes op af andre, der ud fra egne personlige erfaringer kan bekræfte ham. Og endnu ét: kan der ses overensstemmelse mellem nævnte virkelighedsbeskrivelse og det, som den avancerede naturvidenskab er kommet frem til mht. verdens og virkelighedens måde at være indrettet på ...?

Svaret er i begge tilfælde positivt bekræftende.

For det første findes der utallige vidnesbyrd om, at alle store mystikere gennem tiderne har set det samme som Martinus. Dvs. har set det *immaterielle* grundlag for den materielle verdens eksistens og i overensstemmelse hermed har beskrevet samme materielle verden som en illusion — som et væv af illusionistiske stofslør — Mayas slør — der dækker over en direkte modsat sandhed.

Og for det andet er det et faktum, at naturvidenskaben med bl.a. kvantefysikken samt avancerede superstrengteorier i spidsen er på vej mod den samme erkendelse³, og hvorfor det heller ikke er tilfældigt, at man her i stigende grad interesserer sig for, hvad netop de store mystikere tidligere har sagt. Så Martinus står absolut ikke alene med sin virkelighedsbeskrivelse, men er på en højst original måde ikke alene i overensstemmelse med såvel gamle traditioner som de nyeste erkendelsesfremskridt, men tegner ud fra egne intuitive visioner et verdens- og virkelighedsbillede, der både mht. rækkevidde og detaljering rager højt op over selv de mest avancerede erkendelser, verden til dato har været præsenteret for. Hvilket bl.a. bekræfter sig i det faktum, at han ser det kendte, fysiske univers som blot et enkelt ud af utallige andre mere eller mindre lignende universer, der sammen med den fælles, kosmiske ur-grund — Det guddommelige Noget/"X" — tegner en både evig og uendelig virkelighedsscene. En scene, han netop kalder *verdensaltet*, og som han har erfaret er gennemført levende. Er en gigantisk, velkoordineret livshelhed. Nemlig som allerede røbet den livshelhed, vi gennem religionerne har lært at kende under navnet GUD, og som vi selv er en lille del af, men alligevel på enhver måde spejler ...

Stof til eftertanke

Set i lyset af den rolle, den nøgne, virtuelle ur-grund iflg. Martinus spiller for den materielle virkeligheds blotte eksistens, kan det tilføjes som rimeligt tankevækkende, at den samme virtuelle ur-grund i mange tilfælde også

rent principielt er et vilkår for skabelse *inden for det materielle virkelighedskompleks*. Ikke mindst i kunsten. Således er fx dyb stilhed den ur-grund, ud af hvilken al musik fødes og til stadighed har som baggrund, og hvortil dens toner og klange igen uundgåeligt vender tilbage. Og ikke blot fungerer stilheden som et generelt vilkår i musikken (heraf samtlige dirigenters krav om absolut stilhed blandt publikum som udgangspunkt for det første taktslag); netop stilheden tjener i mange tilfælde også som overlagt musikalsk idé og motiv. Et motiv, som fx den danske Carl Nielsen helt bevidst har brugt i sin skønne 5. symfoni (1. sats), og som ligeledes har fundet anvendelse hos mange andre komponister (fx hos Mahler i hans såkaldte Opstandelsessymfoni —2. sats).

Tilsvarende kommer den initiale ur-grund inden for malerkunsten til syne som det tomme, hvide lærred, der af sande malere frygtes mere end noget andet, fordi bordet her fanger, så snart penselen har sat sit første spor. Ja, ur-grundens idé og princip er oven i købet mere end én gang helt overlagt bragt i anvendelse som motiv i den geniale, belgiske grafiker M. C. Escher's arbejder, idet han i flere tilfælde har fremstillet et sceneri, der som udgangspunkt og slutpunkt har det nøgne, hvide papir, og mellem hvilke to punkter sceneriet gradvist bygger sig op til en mere og mere konkret form, der — efter at have kulmineret — igen gradvist toner ud og til slut atter ender som det nøgne, hvide papir. Og som det er med disse skabelser, er det iflg. Martinus også med hele det materielle virkelighedskompleks som sådant: det befinder sig ultimativt i gæld til en direkte modsætning, ud af hvilken det til stadighed gradvist fødes, og til hvilken det igen før eller senere atter vender tilbage ...

EFTERSKRIFT

En videnskabelig udfordring

Som det har vist sig, fremstiller Martinus med baggrund i sine kosmiske visioner det materielle verdensalt som et gigantisk, illusionistisk slør over det faktum, at alt det såkaldt materielle ved roden er 100% *immaterielt*, og dermed at hele den tilsyneladende materielle virkelighed rent faktisk er fuldstændigt ustofflig.

I samme forbindelse peger Martinus på fænomenet ENERGI som den faktor, der er ansvarlig for illusionen — dvs. er ansvarlig for eksistensen af hele det materielle *setup*. Og indirekte bekræftes han heri af Einsteins specielle relativitetsteori fra 1906, der via formelen $E = mc^2$ udsiger, at alt stof i virkeligheden er koncentreret energi. At fænomenet energi med andre ord er al tings initiale grundstof.

Har Martinus derfor rent faktisk ret i, at den stoffige verden bag om sit stoffige image er fuldstændig ustofflig, må det ifølge sagens natur betyde, at ENERGI som sådan er noget fuldstændigt ustoffligt.

At undersøge dette til bunds er i forfatterens øjne den absolut vigtigste udfordring, naturvidenskaben i dag står over for.

Viser det sig nemlig, at energi de facto ER noget materielt og Martinus dermed har uret, er der indiskutabelt grundlag for et helt igennem *materialistisk* syn på livet og den verden, vi lever i.

Afslører energien sig derimod som immateriel i sin natur, kan til gengæld et gennemført *åndeligt* livs- og verdenssyn gøre krav på anerkendelse, omfattende bl.a. et gudsbegreb som årsag til og forklaring på, at der faktisk på et illusionistisk grundlag eksisterer en verden af tilsyneladende materiel natur. At den materielle illusion med andre ord overhovedet eksisterer som et uomstødeligt faktum for os ...

* * *

Noter

¹ Apropos tallet nul. Idéhistorisk stammer nullet (iflg. Danszig's *Tallenes historie*) fra det gamle Indien, hvor det tager udgangspunkt i forestillingen om *sunyata*; dvs den store, mystiske tomhed, hvori alting har sin væren og sit udspring.

Omsat til matematisk praksis bliver tanken om *sunyata* til talbegrebet *sunya*, der betyder tom eller blank, men ikke med biklangen 'intet'.

Da den arabiske kultur blomstrede op, overtog den begrebet, men omdannede *sunya* til *sifr* (jfr. ciffer). Og da den europæiske kultur endnu senere tog over, latiniseredes *sifr* til *Zephirum*, hvoraf det engelske ord for nul opstod: *zero*.

Med andre ord: i begyndelsen var nullet, summen af alle positive og negative tal.

Kilde: Bent Christensen.

² Det nævnes for en ordens skyld, at fænomenet energi i Martinus' fremstilling ikke er noget stoffigt, men noget immaterielt, der repræsenterer evnen til både objektivt og subjektivt at *simulere* stoffighed — helt i konsekvent overensstemmelse med al energis oprindelse i den virtuelle, kosmiske ur-grund.

³ Fx antydes den treenige sammenhæng i tingene, som Martinus taler om, allerede af den sammenhæng, der iflg. den specielle relativitetsteori består mellem tid, rum, stof og energi.

Kildehenvisning

Martinus: *Det evige Verdensbillede* 1-4.

ibid. *Livets Bog*, bind 2, stk. 529-56.

ibid. *Den intellektualiserede kristendom*, kap. 5.

Per Bruus-Jensen: *En rejse gennem Mayas Slør - introduktion till et Kosmisk Paradigmeskifte*